

TERMS OF THE PAPER.

To single subscribers, one shilling a quarter.
To single subscribers by mail (including postage)—one shilling six pence a quarter.
To Agents, who subscribe for ten copies and upwards less than twenty, nine pence each, a quarter.
To Agents who receive the same by mail (including postage) one shilling three pence a quarter.
To Agents for twenty copies and upwards, six pence each a quarter.
To Agents for the same by mail (including postage) one shilling a quarter.
For convenience of payment in places where no Agent is appointed, individuals uniting in companies of seven, may each receive the paper by post, for one year, on their remitting in advance a £2 note.

ADVERTISEMENTS will be inserted at the rate of one penny and a half a line for the first insertion, reckoning the type at Brevier size, or seven and a half lines to an inch. Notices of Deaths and Marriages exceeding in length five lines, will be chargeable as Advertisements.

CORRESPONDENTS should address their communications to THE EDITOR OF THE MORNING STAR, JAFFNA. Communications should be post paid to receive attention.

AGENTS OF THE PAPER.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.
CHUNDICOLLY—Mr. W. SANTIAGOPILLY.
POINT PEDRO—Rev. J. PHILLIPS.
MANIPY—Mr. J. EVARTS.
BATTICOTTA—Mr. W. VOLK.
NEGOMBO—Mr. C. PERERA.
KANDY—Rev. C. C. DAWSON.
TRINCOMALIE—Rev. J. GILLINGS.
BATTICALOE—Rev. R. STOTT.
MOOLLITEVOE—Mr. P. TITCOMB.
MADURA—Rev. H. CHERRY.
DINDIGUL—Rev. J. J. LAWRENCE.
NEGAPATAM—Rev. P. BATCHELOR.
TRANQUEBAR—Mr. G. W. COE.
MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

பேரத்தருவாகிய

அ. ச. வ. கோ. ச. ரீ. செ. ய். த.

வ. ச. சி. ர. சி.

நா. ஒருவன் சரித்திரம் பிராமணனாகத் கூடாது. கூடுமளில் அவனுடைய சரித்திரத்தகன்க்கும் அக்கனையுடன் அவ்வக்கனையைச் சொல்லிப்புகும் அவன் சினைக்கருகும், ஞாநியர்களுக்கும், பிராமணத்தோடு வந்தவையேவென்றே.

சத்திரிய வசிய சூத்திர ஸ்திரிகளிடத்திற் பிராமண ருக்குப்பிறந்த புத்திரரும் பிராமணவிந்துவாதலால், பிராமணனாகத் தவிர வேண்டாம். அப்படியொருவருந் சாதிப் பதில்லையே.

ஒருபிராமணனுடைய சரிமதியுங்கால், அவன் சரித்திரத்தருந்தபொழுது செய்துதல், ஒதுவித்தல், வேட்டல், வேட்டித்தல், நடல், ஏற்றல், என்னும்பு ண்ணைய கர்மங்களின் பலனும்ல்லாததேவென்றே மே. இப்படியொருவர் நினைக்கவாக்கனே. ஆதலால், பிராமணத்துவம் சரித்திரத்தின்பேர்த்தே துணியே.

ச. ஒருவன் பிராமணனாத்திலே பிராமணனாகத் கூடாது. கூடுமளில், பிராமணனம்பெற்ற சூத்திரரும் பிராமணனாவார்கள். சூத்திரானேகர் வேதம், வி யாக்கியானம், மீமாம்சை, சாங்கியம், வைசேஷிகம் யோசியம், வைத்தியமுதலிய சாஸ்திரங்களிலே மகா நிபுணாகியும் பிராமணனாகவேண்டும். ஆதலால், பிராமணனம் ஒருவனப்பிராமணனாகக்கூடாது.

உ. ஆசாத்திரம் ஒருவன் பிராமணனாகத் கூடாது. கூடுமளில், ஆசாத்திரம் சூத்திரானல்லாமல் பிராமணனாக வேண்டும். சூத்திர சண்டாளர் பாதவர் முதலியோர் அநேகர் விவிதப்பிரகார ஆசாங்கனையுள் ளவர்களாய் மேன்மைபெற்றும், பிராமணனாகத் காணே. ஆதலால், ஆசாம ஒருவனப் பிராமணனாகத் கூடாதேன்பது, சத்தியம்.

க. கர்மத்திலே ஒருவன் பிராமணனாகத் கூடாது. சத்திரிய வசிய சூத்திரரும் ஒதல், ஒதுவித்தல், வேட்டல், வேட்டித்தல், நடல், ஏற்றல், என்னும் கர்மங்களையும், பின்னும் பலகர்மங்களையும் செய்தும்,

VAJRA SUCHI,

OR THE

ORIGINAL DIVINE INSTITUTION OF CASTE.

3. Nor yet does the Brahmin consist in his body; because, if his Brahminity were in his material frame, then verily would fire be proved a Brahmin murderer; yea and his friends and relatives, by burning his body on the funeral pyre, would likewise become guilty of Brahmin-murder!

Then, too, would the sons of Brahmins by Khyatriya, Vaishya and even Shudra mothers, be Brahmins also as being produced from seed issuing from the body of their Brahmin fathers; a thing however never yet allowed or thought of.

Then, too, when a Brahmin's body perished, would the fruits of what had existence from him while in the body, also perish; such as sacrifice and conducting of sacrifice, the study and teaching of the Vedas, the bestowing and accepting of gifts, &c; but neither was such a thing ever hitherto seen or believed, or even imagined. Therefore we conclude certainly, that it is not his body which constitutes the Brahmin.

4. Nor yet does the Brahmin become such by his knowledge of God; for then would those Shudras also, who have acquired much divine knowledge, on that account be esteemed Brahmins. For even Shudras are sometimes met with well skilled in the Vedas, in Grammar, the Mimamsa, Sankhya, and Vaiseshik philosophies, the astronomical and medical Shastras, &c; yet are they not Brahmins; whence, we assuredly infer that divine knowledge does not make the Brahmin.

5. Nor do his religious observances constitute the Brahmin. If they did, then such Shudras also, as practised the prescribed religious observances, would all become Brahmins in consequence. Many nats or travelling dancers, outcasts, fishermen, mimes and others have been eminent for the practice of every kind of religious observance, and yet have not been deemed Brahmins. So that we gather with confidence that such observances do not constitute the Brahmin.

6. Neither does Brahminhood consist in works of merit; why? because Khyatriyas, Vaishyas and Shudras also are known to have performed sacrifices themselves and conducted them for others, to have studied and taught the Shastras, bestowed and received religious alms, and to have done many other works of merit; still are they not acknowledged by you to have become Brahmins by so doing. From this we learn, that such works do not constitute the Brahmin.

7. Again it is not the knowledge of the Vedas that makes the Brahmin. For Ravan, the demon-king of Lanka, had studied all the four Vedas, the Rig, the Tjur, the Sama and the Atharvay; nay, in all the houses of his demon-subjects, the Vedas were in use. Yet neither he nor they were Brahmins, and thence we learn that even the study of the Vedas does not make the Brahmin.

What is it then which constitutes the Brahmin; since it is asserted—as we have also shown—that a Brahmin is not such through his knowledge of the Shastras, his sacraments, his caste, his descent, his study of the Vedas, or his works of merit? We infer, I reply, that, Brahminity is a spotless whiteness beyond that of the Jasmine or the moon; it is a forsaking of all wickedness. And this is declared to spring from the union of voluntary penance and mortification, religious observances, fasting, almsgiving, the practice of abstract devotion, control of the passions and appetites, and the bestowment of necessities (water, betel and the like) upon travellers and others.

It is also said—When a man is void of selfishness and pride, free from attachment and covetousness, emancipated from anger and envy, the gods themselves acknowledged him to be a Brahmin. Again everywhere in the Shastras it is declared that truth, abstract devotion, the restraint of the senses and passions, merciful and kind regard for every sentient being, are marks of Brahminity; but that wherever there is neither regard to truth, nor practice of religious austerity nor control of the appetites and members, nor kindness and pity towards all living things, there you see the marks of the degraded chandal, the unclean pariah, the impure outcast. Those also whether born of gods, or men, or beasts, who repain from sexual indulgence, are Vipras indeed, true Brahmins, the real Twice-born.

Shukracharya, too, has said—"caste is not regarded by the gods, but rather those virtues that promote universal happiness; and even an outcast, if he possesses these is owned by them to be a Brahmin."

On the whole, therefore, it is clear that neither caste nor a sentient soul, nor a material body, nor divine knowledge, nor ceremonial observances, nor works of merit, nor study of the Vedas, nor any thing, in short, but superior excellence constitutes the Brahmin.

A few Chapters from the Life of Luther.

CHAPTER XXI.

Luther's writings condemned by the Pope.—His interview with Miltitz.—He promises to write to the Pope.—Extracts from this address.—Effects of the Bull.—Anecdotes.

The Court of Rome had determined on the condemnation of Luther.—The sacred college gave their approbation to the Pope's bull of condemnation, June 15, 1520.

The Pope in this bull, cited as pernicious, scandalous, and corrupt, forty-one propositions of Luther in which the latter explained the "sound doctrine" of the gospel.

"As soon as this bull shall be published," said the Pope, "the Bishops are to search diligently for the writings of Martin Luther, in which these errors are contained, and to burn them publicly and solemnly in the presence of the clergy and of the laity. As to Martin himself, if he do not recant within the space of sixty days, we, by these presents, sentence him self and his adherents as open and contumacious heretics." The Pope afterwards pronounced a long train of excommunications, maledictions, and interdicts against Luther and all his partisans, with orders to seize their persons and send them to Rome.

The rumour of the condemnation that was about to fall up-

அதிலே அவர்களை நீங்கள் பிராமணனென்று சொல்லக் காணோமே. ஆதலால், இவ்விதகர்மங்கள் ஒருவனைப் பிராமணனாக்குதல் கூடாதேன்பதே துணியே.

எ. வேதாத்திரியயனம் ஒருவனைப் பிராமணனாக்குதல் கூடாது. லங்காபுரிக்கு ராசனும் இருந்த கோவணன் இருந்து, யசஸ் சாமம், அதர்வணம், என்னுஞ் சகலவேதங்களையும் அத்திரியயனம்பண்ணியும், அவனுடைய பிராசகனாகிய சமஸ்த நாட்சதகாகத்திலும் வேதாத்திரியயனம் நடந்தும், அவர்கள் பிராமணனானார்களோ? இல்லையே. ஆதலால், வேதாத்திரியயனத்தினாலும் ஒருவன் பிராமணனாகத் கூடாதேன்று தோற்றுகின்றது.

இப்படிப்பிராமணனத்துவம் சாத்திரானத்தினாலும் ல்ல சங்காத்தினாலும் ல்ல, சாதிரியு ல்ல, து லத்தினாலும் ல்ல, வேதாத்திரியயனத்தினாலும் ல்ல, கர்மானுட்டானத்தினாலும் ல்ல வேணில், வேறியாதிலே பிராமணத்துவம் உண்டாகின்றது? சகலவாங்கனையும் விட்டுநீங்கி, முல்லைப்புஷ்பம் சந்திரன்முதலியவற்றைப்போலச் சத்தமாய் விளங்குவதே பிராமணத்துவம். இது பல், விாதம், தவம், நியமாசாரம், உபவாசம், தானம், சமம், தருமம் முதலியவற்றிலடங்கும்.

இதற்கு வேதப்பிராமணம்;—நிர்மமதை, நிரகங்காரம், நிர்ச்சங்கம், பிராகத்தவ வேஷாதிக்மென்னும் இக்குணங்களையுடையவனேவெனே, அவனே பிராமணனென்று தேவருமதிப்பார்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இன்னும் பலசாத்திரங்களில், சத்தியம், தவம் இந்நிரியநீங்காகம் சீவகாருணியம் என்னும்வைகளே பிராமணனுக்குரிய லட்சணமென்றும், இவைகளில்லாதவனேவெனே அவனே சண்டாளன், அவனே பறையன், அவனே சீசனென்றும், சாராயினும், நாாயினும், மிருகாயினும், ஸ்திரீயோகத்திலும் ந்தாவாக்களெவர்களோ அவர்களே விப்பார், அவர்களே, பிராமணர், அவர்களே இருப்பாரளானோரும், சொல்லப்படுகின்றது.

இன்னும், "தேவர்கள் சாதிபேதம் பாப்பதில்லை. யாவருக்கும் உபகாரம் செய்யத்தக்க சந்தனமே பிரதானம். அதையுடையவன் சண்டாளனாயினும், அவனே பிராமணனென மதிக்கிறார்கள்" என்று சக்கிரபகவான் சொல்லுகிறார்.

இப்பிராமணங்கள் எல்லாவற்றினாலும், தீவ்விய சந்தனங்களினாலோயும், ஒருவன் சாதிரியாயினும், சீவனலாயினும், சரித்திராலாயினும் பிராமணனாத்திரியயனம், நியமாசாத்திராலாயினும், கர்மத்தாலாயினும், வேதாத்திரியயனத்திராலாயினும், பிராமணனாகத் கூடாதேன்பது, தேவ்வாய் விளங்குகின்றது.

லூத்திரின் சரித்திரத் தொடர்ச்சி.

உய்கம். அந்தியாயர்.

லூத்தர்செய்த பிரபந்தங்களைப் பாப்பு திக்காரம்பண்ணுது.—லூத்தர் மீலித்திரஸ் என்பவருடன் பண்ணை சம்பாஷணை.—லூத்தர் தான் பாப்புவுக்கு நிரும்பமுதுவெனென்று வாக்குப்பண்ணினது.—இந்நிரும்பத்தின் சிற்சில விசேடப்பகுதிகள்.—பாப்பு நிரும்பத்தகட்டவாயின்பேலன்.

ரோமபுரியின் சமஸ்தானபதிகள் லூத்தரையும் அவர் பண்ணியபிரபந்தங்களையும் குற்றத்திற் தளாகத்திர்மானிக்கச் செய்துசொன்னபடியால் அதைப்பற்றிப் பாப்பு லுக்கட்டவாக்கிருந்ததை ஏர்ப்படுத்த அந்நிரும்பத்தை. துருடையம். இன்னு ஆன் மசம், பதினந்தாந் தேதி வேதநூல்பயிலும் வித்தியார்த்திகள் திடப்படுத்தினார்கள்.

சவிசேஷத்தடங்கியதீவ்விய போதவன்களின் பேரில் லூத்தர் வீரித்துகாட்டிய நாற்பத்தொரு பிரபந்தங்கள் மகா கேடுள்ளவைகளென்றும், தீம்ப்பானவைகளென்றும், பழதுள்ளவைகளென்றும் பாப்பு வானவொடுத்துக் காட்டித் தான் நிரும்பத்தகட்டவாப்பிராமணம் பகிங்கம்பண்ணப்பட்டவுடனே விசுப்புமார்கள் சகலரும் மடுத்தினு லூத்தரோழைவைத்த பிரபந்தங்கள் எங்கெங்குதன்னோ அங்கங்கெல்லாஞ் சென்று அவைகளை ஆராய்ந்து பார்த்தேடுத்துக் குருமாருங் தருமால்லாத சனங்களும் நிற்கு சமையத்திற் பரிசீலனாய் மகா பயபத்தியுடனவைகளை அக்கனியிற் போட்டோர்க்கும்படிக்கும், லூத்தரிதழகுறேடுத்து அறுபது நாளைக்குள்ளே தானேமுதிய பிரபந்தங்களைத் திக்கரியாதுபோகில் அவருமவர் பட்சத்தா

ரும் பாபாசியமான பத்தொன்று தீர்மானம் பண்ணி முத்திரிக்கும்படிக்கும் பாப்புவானவர் கட்டவாகோடுத் தானப்பிடி, லூத்தருக்கும் அவர் அநுசாரிகளுக்கும் விநோதமாக கிடப்பட்டு சாபங்களும் தன்னுதல்களும் என்னுதல்களும் காட்டி அவர்களைப் பிடித்து ரோமாபுரிக்குப் பிடித்துச் செய்தியனுப்பினார்.

லூத்தர் தம்மேல் வாவிர்த்தும் சாபத்தையும் குற்றத்தையும் பற்றி ஊவர்கள் பேசிக்கொள்வதைக் கேட்ட போதைக்கும் அவர் சற்றும் அஞ்சித் தத்தளிப்புகொள்ளாமல் மென்மேலும் தெரியங்கொண்டதும், லூக்காலத்திலேதானே, அவர் யூசை வாசிக்கிற உத்தியோகத்தின் பேரில் உவற்றும்பாக் நகரியில் ஓர் பிரசங்கத்தைப்பண்ணி, அதில் ரோமான் திருச்சபைக்குச் சேர்ந்திருக்கின்ற பற்பல கட்சியாரும் ஒருவர்க்கொருவர் உடன்பற்றித் சகோதராரும் போலொன்றுமையாயிராமல் வேறுபடாமல் இருக்கிறார்களென்று அவர்களைப் பற்றிக் கண்டிமையாய் பிரசங்கப்பண்ணினார்.

தருமையம். அன்னேஜுவன் மாசாந்தத்தில், அதுவந்தினுமீ நீதார்வருணத்தைச் சார்ந்த சமயானுதேசிகர் எல்லிபன்சன்னும் நகரியிலே கூடி ஓர் கூட்டம் வைத்தார்கள். பாப்புவின் தானுத்தியாகிய மிலித்திஸ் என்பவரும் காத்திராவண்ணம் அன்றைத்தினம் அக்கூட்டத்துக்குவந்திருந்து, பாப்புவையும் லூத்தரையும் ஒருவர்க்கொருவர் ஒப்புபுண்ணும் முகாந்திரமான அசையுள்ளவாயும் அக்கூட்டத்தின் பேசினேபச்சுவது—மகாஎன்மையுள்ள சிச்சங்கத்தாரிற் சிலரைத் தெரிந்தேத்து, லூத்தரைப் போய்க் காணும்படி பண்ணித் தான் எவ்வகையிலென்கிலும் பாப்புவைக்கு விநோதமாக யாதாமொரு சதியோசனை பண்ணவில்லையென்று அவர் நம்பத்தக்க விதமாய் அவருக்கோர் நிரும்பம் எழுதி அனுப்பி லூத்தரை மன்றடிவிண்ணப்பம் பண்ணும்படி அனுப்பினால் அவர்கள் போய்ச் சகலவற்றையும் இராசிப்படுத்துவார்களென்று மிலித்திஸ் என்பவர் தேசிகரைக் கேட்டுக்கொண்டதில் அவர்கள் லூத்தரைப்போய்க் காண்தும்படி இல்லையென்று என்பவருக்கு வேர்விட்டு அந்த மாசம் ஆறுதேதியென்று “டாபிலோனின் சிறையிருப்பு” என்னும் நாமதேயத்தைப் போருந்திய ஓர் பிரபந்தத்தைப் பசாங்கம்பண்ணினார். அதில் அவர் விளம்பின விளம்பாமாவது—பாப்பு மதற் தேய்வழலாய் உண்ணபுடமலம் மனிதன் மலமாய் உண்ணபட்டதென்றிறைக்கொண்டு வருடத்திற்குமுன்னே நான் பசாங்கம்பண்ணியிருந்தாலும், இப்போதுதான் அந்தப் பாப்புமதமானது பாபிலோனினுன்கையும், மகா கோடியு துட்டனாகிய நிரோட்ட என்பவன் செய்த அடாவடிகளையெல்லாம் வறையெல்லென்றேனக்குத் தெரியவருகிறபடியால், நான் என்னுடைய சகல சீனேகிதர்களையும், நான் பசாங்கம்பண்ணிய புத்தகங்களை விற்கும் புத்தக வியாபாரிகளையும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறதென்னவென்றால், நான் இதற்குமுன்னுவிஷயத்தைப் பற்றி எழுதினவைகளை அக்கீஸ் மிலிட்டுச் சுட்டு அவைகளுக்குப் பதிலாக—“பாப்புமதமானது அழிவில்லாத ஆத்துமாக்களுக்குக் கண்ணியேற்றிவைத்துப்பிடித்து அவைகளைக்கேடுக்கும் அப்பிராயத்துடன் ரோமாபுரியின் விசப்பானவர் செய்த வேட்டைக்குச் சமானமாயிருக்கு” என்ற வாசகத்தை அவைகளுக்குப் பதிலாக்கிக்கொள்ளும்படி சகலரையும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்—என்றார்.

பாப்புநிர்ப்பித்த கட்டவாப் பிரமாணத்தைப்பற்றி லூத்தர் அறியவந்தபோதும் அவர் சற்றும் அஞ்சாமல் அதிகந்தரயித்துடனிருந்ததைக்கண்டு மிலித்திஸ் என்பவர் சற்றுந்தரயிவின்னக்கொள்ளாமல் அவர்களைவிப்படி லூத்தர்அவருடன்போய் எலிச்சுத் தேன்வேக் என்னும்நகரியிற் சம்பாஷணைப்பண்ணினார். அவ்வேளையில் நீதோவிதப்பட்டுப் பாப்புவைக்கோர் காக்கிப்பத்திரமெழுதி அனுப்பினால் மெத்தயுத்தமென்று மிலித்திஸ் என்பவர் லூத்தரை மகா ஆவலித்தருகஞ்சுடனிருந்து கேட்டுக்கொண்டார். இவர் கேள்விப்படி பாப்புவைக்கோர் நிரும்பமெழுதி அனுப்பினால்அத்தாலயாதாமொரு நயம்பயம் நிகழ்மென்று லூத்தர் சற்றென்துதல் எண்ணுத போதைக்கும், ஆனாலும் நானொரு நிரும்பமெழுதியனுப்புவேனென்று மிலித்திஸ் என்பவர் கேள்விப்படி லூத்தர் சம்மதித்துக்கொண்டார். மிலித்திஸ் இதைக்கேட்டக் களிப்புகொண்டு லூத்தருடன் கூடிக்கொண்டு உவற்றும்பாக் நகரிக்குப்போனார். லூத்தருள் தான்

on him, far from depressing Luther, increased his courage. It was at this time that he delivered at Wittenburg his discourse on the office of the mass. In it he declaimed against the numerous sects of the Romish church, and reproached her, with justice, for her want of unity. About the end of August 1520, the chapter of the Augustines was assembled at Eisleben. Miltitz, the Pope's envoy arrived suddenly during their sitting, eagerly bent on reconciling the Pope and Luther, and thus addressed them: "Let a deputation of this venerable chapter," said he, "wait on Luther and request him to write a letter to the Pope, assuring him that he has never laid any plots against his person. That will suffice to terminate the affair. The chapter commissioned Staupitz, and Link to confer with Luther. They set out for Wittenburg, bearing a letter from Miltitz addressed to the Doctor, full of expressions of high respect."

Shortly after this, Luther heard of the arrival of the Pope's bull in Germany; when he declared to Spalatin that he would not write to the Pope, and on the 6th of the same month, he published his book on the "Babylonian captivity."

In this work, he said, "two years ago I denied that the Papacy was from God, but admitted that it stood by human right. But now I know, that the Papacy is nothing but the reign of Babylon and the violence of the mighty hunter Nimrod. I therefore request all my friends and all booksellers, that they will burn the books that I have before written on this subject, and in their stead substitute this single proposition:—'The Papacy is a general chase, led by the Bishop of Rome, for the snaring and ruining of souls.'"

Still Miltitz was not disheartened; and at his request, even after Luther had heard of the bull, he held a conference with him at Lichtenburg. Miltitz was urgent in his solicitations Luther should write to the Pope. Luther consented, though he had no hope that any thing would be gained by so doing.

Miltitz was overjoyed, and accompanied Luther to Wittenburg. Luther, in fulfillment of his promise, sat down to address the Pope. Before bidding a final farewell to Rome, he resolved once more to address to her some weighty and salutary truths. His letter was full of solemn warnings. The energy of his affection for the Church of Christ may be inferred from the strength of his expressions. He reminds us of a prophet, for the last time, traversing the city, reproaching it with all its abominations, and revealing to it the judgments of the Eternal. The following are extracts:—

"To the Most Holy Father in God, Leo X. Pope of Rome all happiness and prosperity in Christ Jesus our Lord, Amen."

"O most excellent Leo, far from having conceived any evil design against you, I wish you the most precious blessings for all eternity. One thing only have I done. I have defended the word of truth. I am ready to give way to every one, in every thing; but as regards that Word, I will not—I cannot abandon it. He who otherwise expects of me, mistakes me."

"It is true, that I have attacked the Court of Rome; but neither yourself nor any man upon earth, can deny that the corruption of that court is greater than that of Sodom and Gomorrah, and that there is no hope left of curing its impiety. True, I have been filled with horror, beholding that in your name the poor of Christ's flock were deceived. I have opposed this, and will continue to oppose it, not that I dream of effecting any thing in this Babylon of confusion against the opposition of sycophants; but I am debtor to my brethren, that if possible, some of them may escape these terrible scourges."

"You know, that Rome, for many years past, has inundated the world with every thing destructive to soul and body. The Church of Rome, formerly pre-eminent for sanctity is become a den of thieves, a scene of open prostitution, a kingdom of death and hell, so that Anti-christ himself, if he were to appear, could not increase its iniquity. All this is as clear as the light of day."

"Now, then I come to you, Most Holy Father, and prostrate at your feet, entreat you to restrain, if possible, the enemies of peace. But I cannot retract my doctrines. I cannot consent that rules of interpretation should be imposed on Holy Scripture. The Word of God, the source whence all liberty flows, must be left free."

"That I may not appear in your Holiness' presence empty-handed, I present you with a little book. I am poor, and have nothing more to offer you; and indeed is there any thing you have need of, save spiritual gifts? I commend myself to the remembrance of your Holiness, praying that the Lord Jesus may ever preserve you! Amen."

While the Reformer was thus addressing himself for the last time to the Roman Pontiff, the bull had been published and was beginning to take effect. Blazing piles were kindled in many places, in which Luther's writings were burnt. Ecclesiastical dignitaries and Counsellors of State attended these *Autos-de-Fe*. Those flames will strike terror in all quarters, said the Roman courtiers; and they did, indeed carry fear to many timid and superstitious minds; but there were others who treated them with ridicule or indignation. The doctors of Louvain, sought an audience with Margaret, who at that time governed the Low Countries of Germany. Luther, "said they, is undermining the Christian faith." "Who is this Luther?" asked the Princess. "An ignorant Monk." "Well," replied she, "do you who are learned, and so many, write against him. The world will surely believe a company of learned men rather than a single monk of no learning." The doctors preferred an easier method. They raised at some expense a large pile of wood. Multitudes flocked to the place. Students and citizens were seen urging their way through the crowd in great haste, carrying under their arms huge volumes which they threw into the flames. The monks and doctors applauded their zeal, but it was soon after discovered to their great mortification, that instead of Luther's works the *Sermones Discipuli*, *Tartaret*, and other scholastic and Popish Books, had been thrown into the fire.

The Count of Nassau, Viceroy of Holland, in reply to the solicitations of the Dominicans, to be permitted to burn the obnoxious books, answered; "Go and preach the Gospel as purely as Luther, and you will have no reason to complain of any one." Conversation turning on the Reformer at a banquet at which the greatest princes of the empire were present, the Lord of Ravenstein said aloud: "After the lapse of four whole centuries, a single Christian man has stood forth at last, and him the Pope would put to death."

Luther, conscious of the strength of his cause, preserved his composure amidst all the tumult excited by the bull. "It was Christ," said he, "that began all this,—and he will bring it to its appointed issue;—even though my lot be banishment and death. Jesus Christ is here present, and He that is in us, is mightier than he that is in the world."

ண்ணினவாக்குத்தத்தத்தின்படி பாப்புவைக்கெழுதும்படி உலூக்காரந்தார். ரோமாபுரிக்குத் தான் தன்னுற்றவந்தனத்தைச் சொல்லுமன்னம் இன்னமும் ஒருமுறை மகாதாக்கங்கொண்ட சகீர்தமான சத்தியங்கவாப்பற்றியெழுதி ரோமாபுரிக்குனுப்ப வேண்டுமென்று நிறணயம்பண்ணினார். அவொழுதியாகத் தமோ பயபத்தியான புத்திமத்தகளை அடக்கியதாயிருந்தது. அவர் கிறிஸ்துவின் திருச்சபைக்காகக்கொண்டிருக்கும்படி எவ்வளவாயிருக்குதென்பதை, அவொழுதின எழுத்தின்பெலனைக்கொண்டனாமனிக்கலாம். அக்கடித்ததிலடங்கிய சிற்சில விசேடப்பத்திகளாவன—

"ரோமாபுரியிற் பத்தாம் லியோவேன்னும் நாமதேயத்தைப் போருந்திப் பரிசுத்த பிதாவென்னும் காரணப் போதை தரித்த சந்தப் பாப்பு அவர்களுக்கு எங்களாண்டவாகிய யேசுக் கிறிஸ்துவுக்குட் சகல பாக்கியமும் மென்மேலும் பெருகியுண்டாவதாக—ஆமன்.

"மிகவுங் கனம்போருந்திய சந்தப்பாப்புவே, நான் தங்களுக்கொரு சற்பனை செய்ய நீணத்தவனல்ல; நீத்தியத்திற்குத் தங்களுக்களவில்லாத ஆசீர்வாதங் கிடைக்கும்படி நான் விரும்புகிறேன் நானொன்றைமாதத்தானுசெய்தேன். சத்தியவார்த்தைஒன்றை மாதத்தாம் நான்பரிபாலித்தேன்—ஒவ்வொன்றிலும் நான் ஒவ்வொருவனுக்கும் அவனவனென்னப்படி நடப்பேன். ஆனாலும், சத்தியத்தை அதாவது அந்தவார்த்தையைப்பற்றியோவென்றால் அதை நானொருக்காலும் விடுவதில்லை; விட்டுவிடவுங் கூடாது; நான் விட்டுவிடுவேனென்றேருவனும் மோசமாய் நீணக்கவேண்டியதில்லை. அதைப் பற்றி ஒருவனும் மோசம்போகாதிருக்கக்கடவன்.

"ரோமாபுரியின் சமஸ்தான பதிகள் அந்நித்தையிட்டு அவர்களைக் கண்டனம்பண்ணினதுன்னம்தான். சோதோவ் கோமோரூப் பட்டினத்தாரைப் பார்க்கிலும் ரோமா புரியின் போல்லாப்போ அதிக ம்துதியென்றும் அவர்கள் மாட்டுப்பத்தியை மாற்றுவேறு மருந்தில்லையென்றுத் சொல்ல நீராகுதல் பூமியின்கண்ணுள்ள எவனதுதல் பின்னற்கு மாட்டானே; உமது நாமத்தின் போருட்டுக் கிறிஸ்துவினுடைய இந்த எழிய மந்தைகள் வஞ்சிக்கப்பட்டுப் போவதை நான் காண்பதெனக்குக் கிடுகிடுப்பாயிருக்குது. இதைப்பற்றி நான்கண்டவன்பண்ணினேன். இன்னமும் கிடைவிடாமலப்படிச்செய்துவருவேன். நானென் சகோதரர்க்குக்கடனாயிருக்கிறேன். கூடுமானால் அவர்களிற்சிலர்நீங்கக்கொடியவாதையின்னது தப்புவித்துக்கொள்ளுவார்கள்.

"வேள்ளமலகத்தைமுடிப்பாயும் வண்ணமாகச் சென்றுபோன அனேகம் வருடக் காலமாக ரோமாபுரியானது மனிதருடைய ஆத்தமும் சரிமென்பவைகளை நாசப்படுத்துந் தீமைகளாலே உலகத்தைப் பாப்பிற்கென்று உமக்குத்தானே தெரியவரும். சத்தமென்னுது சிஷ்டத்ததை முன்னே ரோமே பற்றிருந்த ரோமைத் திருச்சபையோவென்றால் இப்பொழுது கள்ளர்க்குப் பழியாகவும் வேசுகளுக்கிரப்பிடமாகவும், மாணம், நாகமென்பவைகளுக்கு நாச்சியபரிவாரமாகவும் விசாப்பட்டுப்போயிற்று. கிறிஸ்துவுக்கெதிரித் தோன்றினபோதைக்கும் அவன் அக்காமத்தை மென்மேலும் கூட்டிச்சேர்க்கத்தேவையில்லாத அவ்வளவு அக்காமம் தும்பலாய்க் கதித்துப்போயிற்று. இதெல்லாம் பட்டப்பகலப்போலுமக்குத் துலாம் பாமாய்த் தெரியும்.

"உன்னதமான பரிசுத்த பிதாவே, நீர் கூடுமானால் சமாதான விநோதிகளை அடக்கித் தாழ்த்தும்படி நானுமது பாதங்களின்கீழ்விழுகுது உமம மகாவைணைக் கத்துடன் வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன், ஆனாலும் நானொன்றைபோதனைகளைக்கொன்றலுங் திக்காமப்பண்ணுவதேயில்லை, அருத்தப்படுத்தித் சட்டங்கள் வேதாகமத்தின் கடமையென்றுசொல்லும்பேச்சுக்கு நான் ஒருபொருதென்கிலும் இணங்கி வருவதேயில்லை, சகலவிதகீட்டத்திற்கும் ஊற்றாக் கடவுள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவாசகத்தை நாம் கட்டாயப்படுத்தக் கூடாது.

"நான் உம்முடைய திருச் சந்நிதியில் வேறுங்கையனும் வாதபடி உமக்கு இங்கச் சிறு புத்தகத்தை உபகாமாகத்தருகிறேன்—நானொ வறியவன்—அதிக்கநா என்னிடமொன்றும் இல்லை—நான் வாய்பிரசாதமென்ற ஏன்றையென்றி மற்றுப்படி உம்மிடமில்லாதது யாதொன்றுண்டா? இன்னடவாகிய யேசுக் கிறிஸ்துநாதர் உம்மைநீடு காலமும் வைத்துக் காப்பாற்றும்படி அவரைப் பார்த்துப்பிரார்த்தனைப்பண்ணி அடியேனை நீர் அருதினமும் நீணத்துக்கொள்ளும்படியும் மெடிக்கொருக்கிறேன்"—ஆமன்.

இவ்விதமாய்க் கடைசியாக லூத்தர் பாப்புவுடன்

பட்டிருக்கின்றன. தொகுத்துச்சொல்லல் முன்னிருந்தநூல்கள் விவேகம், செல்வம், சற்குணம் முதலியவற்றிற் தேர்ச்சியடைதற் குபயோகமானவைகளல்ல. தற்காலத்திலுள்ள ஏரோப்பையாருடைய நூல்களோ அவர்களினதெனத்தையும் ஏற்றவகையடைதற்குபயோகமானவைகள். இனிப்புத்திவ்வேகங்கள் தலைப்பட்டு மெய்யறிவுதோன்றி அதனால் தற்காலத்திலுள்ளவர்கள் பலபலவிடங்களுக்கும்போய் வியாபாரம் முதலியனசெய்யவும் அவ்வியாய்ச்சி செய்வஞ்சமுதவிக்கவுந் தொடக்கிவிட்டார்கள். பிறதேசத்தாராகிய பிரித்தானியாருடைய அரசாட்சிக்குள் இலங்கை இப்போதிறுப்பதால் அனேக ஆதனமானபொருள்களுக்குச் சூக்கும் இங்கேவருகின்றன. தற்காலத்திலுள்ளபுனைவைகள்சாமான்கள் முற்காலத்தில் இலங்கையிலரும. படவுகள், தோணிகள், வள்ளங்கள் முதலியமர்க்கலக்களால் இவ்வூருக்கு வந்திறக்குந்திரலியங்கள் இப்போயுகுதி. தற்காலத்து நடைபொவன நாகரீகம் முதலியவைகள் முற்காலத்திற்சொற்பம். இப்படிப் பலவகையாக மெய்யையானகலியுஞ் செல்வமும் அதிகப்பட்டுவரச்சற்குணமுந்தலைப்பட்டுக் களவு, ஐனம், அவத்திரம், புனைகருட்டு முதலிடவும் கொடுமை அச்சுதமுதவியவும்குறைத்துகுறைத்துப்போகின்றன. கோமை நவையமுதலானவைகள் அதிகரித்துவருகின்றன. முன்செய்தார்களென்று நாம் கேள்விப்படுகிற கொலைகள் குறும்புமுதலியவைகள் இப்போதும். தற்காலத்திலே உள்ளர் கண்ணுக்கொல்லைக்கிழவாகனென்ற போதானுமில்லை. இவ்விதமாய்க் கல்வி செல்வஞ் சற்குணங்கள் மேம்பட்டுவர அவற்றின் பலன்களும் பலவிதமாய் மேற்படுகின்றன. தற்காலத்தார் நிலம் முதலியவைகளை நன்றாய்ப்பயிரிடவும் மாடு முதலியவைகளைத் திறமாய்ப்பராமரிக்கவுந் தொடங்கின பண்படுத்தவும் வசதியான வீடுவாசல்கள் கட்டவும் முற்காலத்தாருக்குள்ளேயிருந்த அனேக பாரமான வசதிகேடுகளை பண்டமுதலானவற்றிற்குறைக்கவுந்தொடங்கிவிட்டார்கள். தச்சுவேலை கொல்வேலைகளிப்போ அதிகத்தேறிவருகின்றது. ஏரோப்பையாருடைய மாதிரிகளோமுங்குகளுந் தற்காலத்திற்கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் குறைந்து வருகின்றன, நெருக்கன் பாலங்கள் செப்பனிடப்பட்டுவருகின்றன. தோட்டங்கள் வளவுகள் கோத்தியாய் அடைக்கப்பட்டு வராமு முதலான பயிர்கள் அதிகமாய் வைக்கப்பட்டுவருகின்றன. இராசகாரியங்களும் ஏற்றமுறைமையாய் நடத்தப்பட்டுவருகின்றன. இவைகளும்ல்லாமல் இலங்கையிலேயே மிகியோனமாரினுந் செய்யப்பட்டுவருந் தன்மகாரியங்கள் முக்கியமானவைகள். எப்படியானில், பாத்திரமா இவ்விவகைத்தீயுக்கு வருகிறதற்குமுன்னே இவ்வூரிலிருக்கப்பட்டசனங்கள் அதிகம் எழிலவர்கள். யத் தவகை சாப்பாட்டுக்குத்தானும் தொகுதொகு வழிவகையிலலாபவர்களாயிருந்தார்கள். அதனுடையபாத்திரம் நாமங்களென் வழிவகையிலு இவ்வூரிற்சனங்களுக்குச் சுவீசேஷத்தையறிவிக்கவேண்டுமென்று யோசனைபண்ணி இவ்விவகையிலுள்ள சிவபாதரிமாரை விலங்ககப்பட்டழைத்து அவர்களுக்குச் சாப்பாடு ஐனம் பணம் முதலிய தருமங்களைப்பண்ணவும் பலபலதானமான சாத்திரங்களைப்படிப்பிக்கவும் பிரதானமாய் பெய்த்தேவனின்னரொன்றறிவிக்கவுந் தாங்கள் படிப்பிக்கப்போகிற பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சாத்திரப்பள்ளிக்கூடமென்று நாமாளுக்குடா இவ்விதமாய்ப்பலபலதருமங்களைத் தங்கள்ந் கூடியவளவு செய்துவந்தார்கள். கொஞ்சக் காலத்திற்கிற்பாடுபடித்துத்தேறினவர்களிலனேகரைப் பிரசக்கிமாரென்றும் உவாத்திமாரென்றும் உபதேகிமாரென்றும் திசமித்தி அவர்களுக்குச் சம்பளங்கொடுத்துவந்தார்கள். அதுவுலாமல் ஒவ்வொரு குறிச்சியிலுமிருக்கப்பட்ட சிறுபிள்ளைகளைப் படிப்பிக்கும்படிக்குந் தேவனின்னரொன்றறிவிக்கும்படிக்கும் வேறுகிலரைச் சட்டம்பிமாராகநியமித்து அவர்களுக்குந் சம்பளங்கொடுத்து இவ்விதமாய் அனேகத் தருமங்களைச்செய்துவந்தார்கள். பொதுப்படப்பார்க்கில் அமெரிக்கையிலியோனும் படிப்பிக்கப்பட்டவர்கள்மேற்சொன்னதேற்றங்கள் பலவற்றினும் அதிகஞ்சீர்ப்பட்டு உத்தியோகமுதலியவைகளைப்பரபரித்து வருகிறார்கள். கடைசியாக இலங்கையிலே முற்காலத்திற்கார்க்கத் தற்காலத்திலே கல்வி செல்வஞ் சற்குணம் முதலியவற்றின் தேற்றம் மிகுதி, இவைகளுக்குமுக்கியமான ஏதுக்கள் பிறத்தானியலரசாட்சியாரும், அமெரிக்கையிலியோனும்மற்றும் மிகியோன்களுமையாம். ஆதலால் எங்களுக்குள்வளவு சலாக்கியங்களைத் தரப்பரியமாயிருந்த யெகுவாவுக்கு எவ்வளவுதுதிசெலுத்தவேண்டியது!

A TRANSLATION OF

MR. POOR'S LETTER TO THE TAMIL PEOPLE.

[Continued from page 156.]

With the prospect either of leaving my Mission field for a time, or of closing my labours among you, in the ordinary course of events, I am desirous of making you a *parting present*, of substantial worth;—a present, that may be regarded as an appropriate memento of my thirty years' residence among you, in the character of a spiritual watchman,—a messenger from the American churches, and a servant of the Lord Jesus Christ;—a present, that shall be a lasting token of the love and compassion I had toward you while entire strangers; and which will enable you to understand more fully that all the sacrifices of life and property, which persons on the other side of the globe, are induced to make for your temporal and eternal welfare, are fair illustrations of the principles of the Gospel of Christ.—The parting present which I design to make you, for the purposes here stated, is nothing less than a full copy of "the oracles of God,"—to be presented to every family, (if my means will allow it) which may be found worthy to receive so rich a boon.

If we examine the books of all countries and in all languages, we find *one*, and one only that is accompanied with satisfactory proofs of having been given by the inspiration of the Almighty, and of its being the only infallible Rule of faith and practice. This book we call, by way of eminence, the Word of God, or the Bible. The sun in the solar system is but a faint emblem of what this Sacred Volume is to the intellectual and moral world. While the *former* is but the source of light and warmth to the corporeal frame and to the inanimate creation, the *latter*, as may be seen in the nineteenth Psalm, is available for enlightening the eyes of the understanding and making wise the simple;—for converting the soul and rejoicing the heart;—and for conducting the whole man, soul and body, through this dark wilderness of sin and woe, to the bright realms of everlasting light and endless joy.

The Sacred Volume, comprising the Old and New Testament, contains 66 books or portions, written by about forty inspired writers, within a period, probably of one thousand six hundred years. But few of you have received, or even seen, the whole of the Bible. Before giving out so rich a treasure, and with a view to awaken a greater interest in the subject,—and more-over to ascertain who are worthy to receive full copies of the Bible, or even of the New Testament, it has been thought expedient to print and distribute, in the form of monthly Tracts, successively, the twenty one Epistles of the New Testament, preceded by a brief analysis, in a separate Tract, of the contents of each Epistle.—These Epistles which are comparatively but little known to the native community, may be regarded, emphatically, as the argumentative and preceptive departments of the Christian system. They do indeed contain some things hard to be understood. I may say of them what a distinguished divine has said of the whole Bible, that they are a tank or *river* "in which the lambskins may play and the elephants swim." "If any one *will do his will*, he shall know of the doctrine whether it be of God." "But unto the froward will I show myself froward."—"To the *impotent caviller*, the tree of life becomes a thorn hedge. To him who holdeth the truth in unrighteousness, the light of life becomes a dark lantern, quietly guiding the soul to the regions of endless night! Procure therefore, at whatever pains and cost, this sure word of prophecy, and diligently give heed to it, as Peter exhorts, "as unto a light shining in a dark place," "for if the light that is in thee be darkness, how great is that darkness."

The first of the twenty one Epistles, which it is proposed successively to present to you, is the Epistle, written by the Apostle Paul to the Church of Christ in the city of Rome, in Italy. Rome was then the capital of the vast Roman Empire, which comprised at that period, the principal countries of Europe, Asia, and Africa. The city of Rome, which was founded 748 before the Christian Era, has undergone many changes, in regard to the religion of its inhabitants. For upwards of a thousand years it was *Rome Pagan*, i. e., the Rulers and the people generally were gross idolaters. From the establishment of a Christian Church in that city, during a period of nearly three centuries, Christians were subjected to ten cruel persecutions, under the authority of Roman Pagan Emperors; and by which innumerable multitudes were persecuted unto death; they voluntarily became martyrs to the truth as it is in Jesus. During this period the word of God had free course, ran and was glorified. Christianity gained ground throughout all parts of the Roman Empire, till the conversion of Constantine, the first Christian Emperor, A. D. 324. From that time and onward for three centuries it was *Rome Christian or Evangelical*. At that period, the Holy Bible, the grand luminary of the intellectual and moral world, was regarded as the centre of the system of Christian truth, and it shone forth, for a time, with meridian splendor. This luminary however in the course of events, which cannot be here related, began to be eclipsed; and other lights (not all of which were even borrowed) were gradually substituted in its place. This moral dark-

ness increased till the central luminary was almost totally eclipsed, and then commenced what are, with great propriety, denominated in history "the Dark Ages," which continued for several centuries, till Wickliff, Huss, Luther and others, the morning stars of the Reformation arose. From the time of substituting other lights supposed to be of equal brilliancy and value, for the luminary which God ordained to be the light of the world, the city of Rome has been denominated *Rome Papal*, or *Roman Catholic*. Thus has the city of Rome passed through three states, *Pagan, Christian, and Papal*. The difference between *Rome Christian or Evangelical* and *Rome Papal*, or *Roman Catholic* may be clearly understood by a diligent and prayerful examination of the 21 Epistles, now to be given, and by a comparison of their contents with well known doctrines and practices of the Roman Catholic church. This difference will still more clearly appear if we add as an Appendix to these Epistles, the Revelation of St. John the Divine.

In the Epistle to the Christian church at Rome, we have a systematic view of the fundamental doctrines and duties of Christianity, drawn up with great care and ability, by the Apostle Paul, as he was moved by the spirit of God. In the first three chapters, after giving a lucid view of the moral depravity of the human race, and proving that both Jews and Gentiles have "become guilty before God," he proceeds to develop the only method revealed in the Gospel, whereby a mortal man, who is a rebel against his Maker—may be acquitted, and regarded as innocent and righteous in the sight of a holy and just God. Indeed, to set forth the cardinal doctrine of justification by faith "without the deeds of the law," together with the legitimate fruits and consequences of this doctrine, is the grand theme of the whole Epistle.

In the fourth chapter, he shows that Abraham, David, and other saints who lived before the birth of Christ were justified and saved, by faith in a Savior who was then to come.

In the 5th chapter, he shows, that as by one man, *Adam*, sin entered into the world, and death passed upon all men, for that all have sinned, so by the obedience and mediation of one, i. e. *Christ*, all may be made righteous; and that where sin abounded, grace did much more abound." Hence every one who fails of salvation by not believing on the Son of God, is in addition to his previous offences, fairly chargeable with the far more heinous offence of sinning against the proffered remedy; and consequently is justly exposed to a two-fold condemnation.

In the 6th chapter he shows, that in proportion as any one is a *Christian*, not in name only but in spirit, he has abhorrence of sin, and is delivered from its reigning power. Hatred of sin and continued efforts to resist it, are the necessary fruits of justifying and saving faith.

In chapter seventh he shows the terrible conflict that arises in a man's mind, when his eyes are open to perceive the nature and extent of the righteous demands of the law of God, and the just consequences of disobedience. This is the requisite state of mind preparatory to a cordial compliance with the proffered conditions of pardoning mercy and eternal life.

The eighth chapter may be regarded as the true Christian's charter. His character, as, being in Christ by faith, and walking, not after the flesh, but after the spirit, is described at length, and his privileges, as a child of God and an heir of glory particularly enumerated.

From the ninth chapter we learn that though all men on account of the enmity of their hearts to God and the wickedness of their lives, naturally reject the offers of mercy made in the gospel, and, as such, might justly be left to perish, yet, God is pleased to have mercy on whom he will have mercy and to save some, while he permits others to harden their hearts in sin, to their own destruction. In this chapter also, the Apostle replies to the standing objection, urged by men of every generation, against the sovereignty of God as exercised in the affair of man's salvation and damnation. It deserves an attentive perusal.

The 10th and 11th chapters, contain a deeply interesting view of the past and present state of the Jewish nation, but more particularly of what is to be their future glorious state, when the curse of God which now rests upon them is removed, and the promises of God made to Abraham and his posterity, are fulfilled. "What shall the receiving of them be but life from the dead."

The 12th chapter may be regarded as a compendious manual of Christian duty and practice. It contains a fair reply to the inquiry, as to what is the design and tendency of Protestant Missionary establishments, in their bearings upon individuals of all classes, and of both sexes, throughout the country. This chapter should be carefully treasured up in the memories of the whole rising generation, now under instruction.

The four remaining chapters contain a variety of weighty instructions pertaining to magistrates and subjects,—to Christians of different denominations and men of different classes,—to the weak and to the strong, to the learned and unlearned, whether Jews or Gentiles bond or free. These various duties are forcibly urged upon us on evangelical principles—as the natural fruits

of love to God,—justifying faith in Christ,—and benevolence and compassion towards our fellow men.

The substance of the first three chapters of the Epistle has been summarily stated; but justice to the subject, even in this brief analysis, requires a separate notice of them.

In the first chapter, from the 18th verse to the close, we have an account given by inspiration of the *origin, nature, and fruits of idolatry*,—that idolatry of which the Hindu system, prevailing throughout this Province, and throughout India, is but a fair specimen. These fifteen verses are an authenticated document, demanding a diligent and critical examination from all Native scholars who would become thoroughly acquainted with the religion, customs, and manners of their own countrymen, from a remote period to the present time.

In the second chapter, from the 17th verse to the close, we have drawn in vivid colors, the character and conduct of those who have received the revealed law of God, but who keep it not. This portion may be regarded as a looking glass for us Christians, whether Protestants or Roman Catholics, who bear the Christian name, but who walk contrary to the Christian spirit, and "through whom the name of God is blasphemed among the Gentiles" or Hindu idolaters.

The last twelve verses of the third chapter contain the conclusion of the Apostle's argument, which is extended through the three chapters. They contain the very marrow and fatness of gospel truth. They should not only be committed to memory by the rising generation, but deeply pondered in the heart of every adult, who would know precisely in his own case the *hinge*, on which eternal life or eternal death is to turn.

As this Epistle contains very many weighty matters, which concern every individual of the human race, and "some things hard to be understood," it is not enough to read it once; you must read it *repeatedly*, meditate upon it in private,—take counsel with each other as to the meaning of it,—seek instruction from the appointed teachers of the gospel,—but above all, seek by daily private prayer, (the earlier in the morning you do this, the better) the promised aid of the Holy Spirit, clearly to reveal to you the way of life, and to enable you to walk therein.—The use of these divinely appointed means is as essential to our *salvation* as the sowing of the paddy, in the season of it, is essential to a *plentiful crop* in harvest.

Persons in the several school villages, who wish to receive, not only this Epistle to the Romans, but also the twenty Epistles that are to follow, are requested to give in their names to the village schoolmaster, and attend weekly at the school bungalow, or schoolmaster's house, a meeting for the purpose of reading in course the Epistles as they proceed from the press.

[To be continued.]

நாலடியார்.

Impurity of the Body.—தூய்மை.

அ. பண்டமறியார்படுசாந்துங்கோதையுங்

கோண்டோராட்டுவார்கண்டிலர்கோன்மண்டிப்

பெடைச்சேவல்வன்கழுதுபேர்த்திட்டுக்குத்து

முடைச்சாகாட்ச்சிறுதி.

பதம்.	உரை.
முடை	நாற்றமுடைய
சாகாடு	உடம்பென்னும் பண்டிய
	னது
அச்சு	உயிரென்னும்ச்சானது
இற்றுழி	இற்றுப்போனபோது
மண்டி	நெருங்க
பெடை	பெட்டையும்
சேவல்	ஆணுமாகிய
வன்	வலுமையான்
கழுது	கழுதுகள்
பேர்த்திட்டு	புட்டிப்புட்டி
குத்தும்	முகுந்துத்துவதை
பண்டம்	உடம்பின்மீதுவை
அறியார்	அறியாதவர்களாய்
படு	வாசம்போருந்திய
சாந்தும்	சாந்தனும்
கோதையும்	பூமாலையும்
கோண்டு	கோண்டு
பாராட்டுவார்	பாராட்டுபவர்கள்
கண்டிலர்கோல்	காணுந்களோ,

MORNING STAR.

Jaffna, 26th November, 1846.

THE REAL AND THE IMAGINARY.

"Pray, Mr. Betterton," asked the good arch bishop sanctroft of the celebrated actor, "can you inform me what is the reason you actors on the stage, speaking of things imaginary, affect your audience as if they were real; while we in the church speak of things real, which our congregations receive only as if they were imaginary?" "Why, really, my lord," answered Betterton, "I don't know; unless it is that we actors speak of things imaginary as if they were real, while you in the pulpit speak of things real as if they were imaginary." It is a clever answer, and as applicable now as when the archbishop put the question.

END OF THE WORLD.

The disappearance of stars from the Planetary world is suited to awaken deep and solemn reflections in the human mind. They indicate that the period is coming when this earth also will disappear, and the heavens be rolled together as a scroll, and the grand catastrophe at the end of the world will come to pass.

During the last two or three centuries, upwards of thirteen fixed stars have disappeared. One of them, situated in the northern hemisphere, presented a peculiar brilliancy, and was so bright as to be seen by the naked eye at mid-day. It seemed to be on fire, appearing at first of a dazzling white, then of a reddish yellow, and lastly of an ashy pale colour. La Place supposes that it was burned up, as it has never been seen since. The conflagration was visible about sixteen months. How dreadful! A whole system on fire, the great central luminary and its planets, with their plains, mountains, forests, villages, cities, and the inhabitants, all in flames, consumed; and here we have a presumptive proof of the truth, and a solemn illustration of a singular passage in the Bible—"The heavens will pass away with a great noise, the elements shall melt with fervent heat, the world also, and the works that are therein, shall be burned up."

SPEAKING CROSS.

You gain nothing by a harsh word. What if that boy broke the pitcher, or put his elbow through the glass, do you mend either by applying harsh epithets to him! Does it make him more careful in future? Does he love you better? Hark! he is murmuring. What says the boy?—"I am glad of it; I don't care how much I break." He talks thus to be even with his master. It is very wrong in him, we know, but it is human nature, and the example has been set before him by you.

Say to the careless boy, "I am sorry; you must be more careful in future," and what will be his reply? "It was an accident, and I will be more careful." He will never break another pitcher or glass, if he can help it; and he will respect and love you a thousand times more than when you flew in a rage and swore vengeance on his head. Remember this, ye who get angry and rave at a trifle.—*Portland Bulletin.*

THREE THURSDAYS IN ONE WEEK.—Let a vessel sail east round the world, and arrive on Thursday, according to the ship's reckoning. On the day following let the crew land, they will find it Thursday on shore. On the next day let them board a vessel which has just arrived from a cruise round the world, sailing in a westerly direction; they will again find it Thursday on board that ship. Thus they will find three Thursdays in one week.

AN UNRECORDABLE NAME.—On a trial in Lancashire, a Mr. Ottiwell Wood was examined as a witness. "Pray Mr. Wood, how do you spell your name?" asked the judge. The witness replied: "O double T, I double U, E double L. Double U, double O, D." Upon this the astonished lawgiver laid down his pen, saying it was the most extraordinary name he had ever met with in his life, and after two or three attempts declared he was utterly unable to record it.

A man of spirit.—At Bombay a Capt. Thompson, being charged with an aggravated assault on his chief officer, was asked by the magistrate what he had to say in extenuation of the assault. He replied, "Only that I was drunk." After paying his fine of 50 Rupees, he left the Court declaring—"any man of spirit would have done the same."

COCOANUT PLANTING IN JAFFNA.—The *Observer* and *Times* have furnished their readers with the following interesting notices of Cocoonut Planting in this Province. The account of labourers is however strangely incorrect. The number given for 1845, is 100,000 more than the grand total of the population of the Jaffna Province. The number of adult males in the whole Patehelapollie district in 1840, was only 2,630. Think then of 28,093 labourers employed on 4 acres of ground, or of 321,591, labourers at 3d. a day for 300 days!—giving the annual outlay of £ 1,205,966! We wonder this enormous discrepancy should have escaped the notice of both our contemporaries. Perhaps the column was intended as one of days' works.

Cocoonut Planting at Jaffna.—To the *Times* we are indebted for the following memo. of planting operations in this Province. It would have been more complete had the number of trees put down been stated, but this is easily ascertained. No European Planter we believe would think of planting more than 100 on an acre, and many do not exceed 70. Let us suppose 80 to be the number. We then have 2730 80 equal to 218,400 trees already planted at the end of 1845, not far from a quarter of a million, and if operations have gone on in 1846 with the same briskness and if plants have been put down in the same proportion as 1845 shews in comparison with 1844, we may now count on at least 6,000 acres, bearing 480,000 or well nigh half a million of trees!—*Col. Observer.*

A friend has placed in our hands a summary of labourers employed, and number of acres planted with Cocoonuts in the Patehelapollie District of the northern province for the years 1841 to 1845 inclusive, from which it would appear that 2730 acres have been brought into cultivation on 11 Estates during that period, an extent of operations we were quite unprepared for. The whole of these plantations from their thriving appearance give every certainty of affording a most ample return for outlay. On one Plantation some of the trees although only four and a half years old have already fruit on them.

	Labourers employed.	Extent planted in acres.
In 1841	23,093	4
" 1842	62,627	342
" 1843	112,748	383
" 1844	209,515	1619
" 1845	321,591	2730

—*The Times Nov. 13.*

LOCAL ITEMS.—We are indebted to the *Observer* for the following items of local intelligence, communicated by a Jaffna correspondent under the dates of Nov. 1 and 17.

The Government Agent has returned from his annual tour thro' the Province—Major Cochrane the Commandant of Jaffna has gone to Trincomalie on Court Martial Duty.—Mr. Flanderka, the Acting Controller of Customs has been at Point Pedro investigating a case of smuggling and embezzlement, and the Landing Waiter and Shroff have been suspended on suspicion.

In the absence of Mr. Price, Mr. Wood is performing, with satisfaction, it is said, to all parties, the duties of District Judge as well as those of Police Magistrate of the Commissioner of the Court of Requests, Justice of the Peace and Coroner!

The Government House, a spacious building has been converted into a Police Court. This is better than exposing the magistrate and suitors to the weather in an open shed as was formerly the case.—The District Court has been thoroughly repaired within the last 2 years and is now a really handsome building.—The Wesleyan Chapel is undergoing repair and enlargement.

Mr. La Marchand is expected at Jaffna to found a Mercantile House.—The Jaffna Proctors have been thrown into consternation by a report to the effect that they are all to be ordered to Colombo for examination—those found qualified to be enrolled as Proctors of the Supreme Court—the inefficient to be dismissed.

Mr. Vanderstraaten, the Magistrate of Point Pedro had been assaulted on the Road, and well nigh assassinated by a Lunatic whom he had shortly before confined for assaulting his mother. A dagger was with some difficulty wrested from the madman by Mr. V.—The man had been liberated in consequence of a certificate from Mr. Sub Assistant Claazs of his sanity.

Mr. Chas Stewart, the Deputy Queen's Advocate was about to leave for Colombo.—Mr. Jumeaux had received a special Warrant as district Judge to decide a case between the Deputy Queen's Advocate and two of the Northern Planters, Messrs. Whitehouse and Clarke.

"A Treasure Trove case Case was tried before the district Court of Jaffna on the 6th Instant, E. J Wood, Esq. being the presiding Judge.—The person charged with finding the Treasure was one Savery Jacco who it appears was in November last year employed as a Workman on the Estate of E. S. Whitehouse and C. A. Whitehouse, Esqs. and while employed in digging the ground found a quantity of Treasure consisting of Gold Coins and other Jewels. This he secreted without giving notice thereof either to the Proprietors of the Land or the Police Vedahn of the Village; he was therefore charged with a Breach of the Ordinance No. 15 of 1823, Clause 3d. The Prosecution was conducted by Mr. Deputy Queen's Advocate Stewart, and the Prisoner was defended by Messrs. Gambs and Bastian-pulle. The Acting Judge and Assessors were of opinion (after hearing 4 witnesses) that the charge was not proved, the evidence being disbelieved by them, and the accused was therefore discharged. The Treasure found is estimated, according to common report in the Country, at about £1000 Sterling."

THE ROMAN CATHOLIC PRIEST ON PROTESTANT SCHOOLS AND ON MARRIAGE.

[For the Star.]

The Roman Catholic Priest of Jaffna has this morning (Sunday 1st Nov. all Saints day) given public notice from the Pulpit, in the name of the Catholic Bishop of Jaffna, that Roman Cath-

olics should not from the date of this notice send their children to protestant Schools, but take them away on pain of excommunication, and send them to the School to be opened on Wednesday next, under the auspices of the Bishop. The Rev. Gentleman also has given out from the pulpit that it is the Bishop's intention to publish shortly a general pardon and dispensation to all those who live in concubinage within the forbidden degrees of the Church with a view to abolish for the future all marriages within the first four degrees of relationship. This we view, as a favorable arrangement towards abolishing Caste. If each Catholic is to find a wife beyond the 4th degree, he cannot of course find one in his own caste.

THE WEATHER.—After eight or ten days of rainy, and drizzling weather, we are favored with clear sunshine. The rains have been abundant, and there is a fair prospect of an unusually good harvest.

Married at the Wesleyan Chapel, Jaffna, by the Rev. P. PERCIVAL on Monday the 23d inst. Mr. ABRAHAM MILLS Miss SELINA ACHILLIS.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The *Seaforth* with the last mails reached Colombo on the 20th inst. From the *Observer*, we make a few brief extracts of European intelligence.

The most striking items of intelligence by the present mail are of a melancholy nature. Famiae is brooding not only over Ireland, but Scotland also. In both countries the failure of the Potatoe crop seems complete. In Ireland riots attended with loss of life had occurred. The members of the Government were doing their duty, converting their Men of War into Store Ships, laden with Indian Corn and other articles of food. Sir Robert Peel had been summoned, by the express desire of the Queen, to a confidential interview with Lord John Russell with reference to the crisis. It appears that in Holland also much distress prevails.—America and Mexico were negotiating, and it seems to be expected that Santa Anna will aid in the annexation of Mexico to the United States.—The Duke to de Montpensier had taken his departure for Spain.

ITALY still teems with accounts of the Pope's boldness and liberality. It seems no longer doubtful that an immediate disbandment of the whole of the Swiss troops will take place.

The *Great Britain* Steamer has been stranded on the Coast of Ireland and there is no hope of saving her.—With great regret we notice the death of the venerable THOMAS CLARKSON, the friend of the Slaves.—The Indian Salt Monopoly was being discussed and universally reprobated by the English Press.

The *Univers* says that 33,000 copies of the Scriptures have been sold by the *Colporteurs* in France in the last three years.—There are 4,000 miles of railway in Great Britain.

The harvest throughout the whole of the United States is one of the most abundant ever known, while the quality of the crops is excellent. Immense shipments were making for Great Britain, and it is believed that the quantity exported to England in the course of four or five weeks would be so large, as to reduce the price of all kinds of corn to that which prevailed before the failure of the potatoe crop in Ireland was known. The intelligence has given the greatest satisfaction.

MEXICO.—*Annexation of California.* It appears by the last American advices that Monterey, the Capital of California, had actually been taken possession of by the American squadron in the Pacific, and that the Commodore has issued a proclamation, which leaves no doubt of the intention of the American Government to annex that province to the United States.

There is a report that Lord Jocelyn is to be the Governor of Bombay, but we cannot trace it to an authentic source.

The West India Mails notice a severe shock of an earthquake experienced at Grenada on the 6th of September, and states that rain had been general at the Islands, the weather being on the whole favorable for the crops.

TO CORRESPONDENTS.

"A Tyro" is received and will appear in a future number. "Pro Bono Publico" expresses the hope that a "fit person" may be appointed to the Vidakship of Anacotta (said to be vacant by the resignation of the late incumbent,) as the people of the place are greatly disposed "to quarrel with each other." There can be but one opinion of the desirableness of appointing "fit persons" to such offices,—the thing is, is to find those who are fit. Perhaps our correspondent will favour us with his views of the qualifications necessary for the office, and a list of candidates in whom they exist. We should really like to see it.

"R. W. S." looks too far ahead. His communication will be in place, perhaps, some 12 months hence. We advise him to try his hand at some more simple and practical subject than that of "comets."

We recommend "Grammatista" to consult his Instructor, on his grammatical point.

"Aroonasalappan" and "Protestant" may hereafter appear.

"Bt. Le No. Def. F. C. Sec. Div." has altogether too long a signature. *Toby* would be more concise and just as good. He should not aim to appear in public as an English writer till he is better versed in spelling. As Arithmetical questions interest few besides the propounder of them and his friends, we must be excused for not inserting them except in rare cases.

FAIR LUMINARY,

I shall feel much obliged by your giving place to the following, in a corner of your valuable periodical.

Batticotta Sem.
1st of May
1846.

I remain,
Dear Star, yours truly,
MORRIS P. PAYSON.

ON ALMS GIVING.

The great Supreme, who is the Author of the Universe and the Creator of all beings and things, endowed man with the faculty of distinguishing right and wrong, instituted certain laws that he may walk accordingly and gave him all other necessities of life. God in the beginning made a man and a woman by whom the race of human beings were spread abroad

over the earth, and some of whom were rich while others were poor. Although some of our race are poor while others are rich, all are still the children of one parent stem. It is therefore, the duty of every man to exercise kind and benevolent feelings towards others and to consider their fellow men as their brethren and kindred. Since we are rational as well as social beings, we must duly ponder the subject of Alms which is now to be considered. God in his sacred scriptures has enjoined upon man the rule, "Love thy neighbour as thyself." This is one of the most important commandments.

Do we love our neighbors as ourselves? It is God's will that we must, according to the dictates of the conscience, distribute among the poor the riches bestowed upon us by Him. There is another particular in the Bible "He that giveth to the poor lendeth to the Lord." Those who perform the will of God, will have more wealth than before and will kindly and benignly distribute it among the needy. But, there are many persons who are close fisted and niggardly. They think that if they give alms to the suffering, they will be deprived of their wealth. Their life and breath depend upon their money. If their money is gone, their life is gone. If a man dig a well and allow no body to draw water, the water will become stagnant and the fountains and springs will be stopped. So, if a man do not wish to give alms or fear to spare from his own use, what will be the profit of that stingy fellow and of his money? He may be compared to the owner of the well or to a stony cow, or a barren tree or to a dried tank. These niggards do not think about God or their own future state. Money is their God, their life, and their every thing.

"Riches without charity are worth nothing. They make a blessing only to him who makes them a blessing to others." Further, in this our country almost all give alms to big-bellied Brahmins and corpulent Pandarams for celebrity. There are a few who give alms to the needy, the destitute, the poor, the blind, and so on. Why are alms given to Brahmins and Pandarams who possess great wealth and who are able to sustain themselves? What is their motive? It is not to get celestial blessing but terrestrial encomiums. Hence, we must not follow the example of the majority who are deluded to give to fat Brahmins, but we must follow the example of the minority who are acting their part wisely. Some folks will boldly say that we must yield and conform to the world; not to certain individuals. In answer to this it may be advanced, "Broad is the way that leadeth to destruction, and many there be which go in thereat;" but, "Strait is the gate and narrow is the way which leadeth unto life, and few there be that find it." There is another particular in the Bible; "Do as you would be done unto by others." If we are poor beggars and have nothing to sustain ourselves, we will have to beg of others for aid. In like manner, the poor mendicants who have no means at all for their living cry, O ye rich! give us, give us! the giver through the mercy of God will not starve. God says, "Give, and it shall be given unto you." We, from giving alms, must not think that we will enjoy the heavenly treasure. Above all, there is our Creator, to whom we ought to pay our adoration. If we lose sight of him and turn our attention to worldly pleasure and serve idols made by the hands of men, we will undoubtedly be liable to suffer the damnation of hell. Let us therefore, love our Lord God with all our heart, with all our mind, with all our strength and serve him only as long as we live.

உதயதாரகை.

யாழ்ப்பாணம், துணைசகம் (நா). கார்த. மீ. உசுல.

உதயதாரகையின் கையொப்பங்காரங்கு.

உதயதாரகையின்போற் பணங்கொடுக்கவேண்டியவர்கள் தங்கள் பணத்தை உதயதாரகையைப் பிரசுரஞ் செய்கிறவருக்கு அல்லது தாரகையில் முதலாப் பக்கத்திற் காண்கின்ற பேர்வழிசாராகிய காரியகாரருக்குக் கொடுத்து அனுப்பிப் போடவும்; காரியகாரர் அப்பணத்தை வாங்கிப் பிரசுரஞ் செய்கிறவருக்கு அனுப்பி வைக்கவருக்கலரிடத்திலுங்கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறது. மேலும், வெகு பெயர் இதற்குமுன் தாங்கள் கொடுக்கவேண்டிய பணமுற்றையும் முறைபாம்படிசெய்திருப்பதாலும், நிலுவைப்படுத்திவைத்திருப்பதாலும், வெகு பேர் முற்றங் கொடுத்திருப்பதாலும், துணைசகம் ஆண்டிற் பிரசுரஞ்செய்யப்பட்டுத் தாரகைகள் முற்பணங் கொடுப்பவர்களுக்கு

அனுப்பப்படுமேயன்றி மற்றவர்கள் ஒருவருக்கும் அனுப்பப்படாதென்றுமறித்துக்கொள்ளுப்டுச்சகலருக்கும் அறிவிக்கிறோம். ஆகையால், காரியகாரர்கள் தாங்கள் கொடுக்கவேண்டிய பிரதிகளெல்லாவென்றெழுதி அறிவிக்கும்படி சகலரையுங் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

யாழ்ப்பாணம்.

யாழ்ப்பாணப் பத்தியைச் சேர்ந்த நாடுநகரங்களில் வேது மாசுக்காலமாய் மழையெய்யாததினால் வேளாண்மைமேத்தத்தாழ்ச்சியடையவேதுவாயிருந்தாலும், போனகிழமையளவில் இவ்விடத்திற் பெருமழை சோரிந்து பெருவேளம் வந்து ஊனாச் செழிப்பித்ததினால் இம்முறை வேளாண்மைப்பலன்மேத்த அதிகப்பட்டிருக்கமென்று நம்புகிறோம்.

ஆபிரிக்கா.

ஆபிரிக்காக்கண்டத்தில், அபூதல்காதுறு என்னுமோர் மறுட்டியப் பிழா வேது படைசனங்களைச் சேர்த்துத்தானே விசுவாசத்தின் பாதுகாவலனென்றும், மோறக்கோ பட்டினத்தின் ஜிாசாத்திரசன் ஜிாச்சியப்பர்பாலனம் பண்ணுவதற்குத் தந்தவனல்லவென்றும், ஜிாசவமிசத்தானாகிய மியூலின்பவனே செங்கோலும் முடியும் பெறுவதற்குரித்தானவனென்றும் சொல்லித் தன்பேரை எங்கும் பாப்பினதாற் பத்தியாய் மறுட்டியத்துவனைர் அவனைச் சேர்ந்திருக்கிறார்களென்று சமாசாரபத்திரிகையினுற்றேரியவந்தது.

கடித்தாரருக்கு.

திருக்கோணாமலையிலிருந்து, உறுதியுசுதல், ஞான ஸநானமென்பவைகளைப்பற்றி "மாலக்கீர்னிமாந் அருசனாசலப்போன்" எனக் கையொப்பமிட்ட கடித்ததை இவ்வருஞ் சஞ்சிகை ஒன்றிற் பிரசுரஞ் செய்வோம்.

புதுக்கோட்டையிலிருந்து "ஜாயப்பன்," ஓர்மத்தியஸ்தன்" எழுதியகடிதங்களும், Mr. Nicholas Murray அல்லது ஈ. ஈ. முற்குர் துமான் வல்லியும் அவர்கள் எழுதின காகிதமும், திண்டிக்குறி கனம் பெருந்திய லோகேஷன் ஜயாவர்கள் அமேரிக்காதேயத்திற்குப்போகிறதைப்பற்றி அவருக்கு உபத்தவலாக "ஓர் கிறிஸ்தவன்" எழுதியகடிதங்களும் வந்து சேர்ந்தன.

"காரிகைகன்று" என்னுங்கடிதம் தடையின் அச்சிற்பதிக்கப்படும்.

ஆணக்கோட்டையில் விதான தன்னுத்தியோகத்ததைத் தன்மனதாலிட்டுவிட்ட நாட்டோடுது இந்நாள்வலாக்கும் அவரிடத்திற்கொரு சாமார்த்தியமான ஆள்நிசமிக்கப்படாததினால் அவ்விடத்திலுள்ள சனங்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சச்சாவு பண்ணிக்கொள்வதற் தலைப்படவேதுவாயிப்பதால் இதுகாரியத்தைப்பற்றி கோவாணமேந்து ஏசன்றுத்துயைவர்களுக்கு உதவதாரகை மூலமாய் அறிவிக்கும்படி "பலபேர் நன்மைவிரும்பி" என்பவாழைய கடிதம் வந்துசேர்ந்தது. விதானவேலைக்குத்தந்த சாமார்த்தியமேதென்றும், அப்படிப்பட்ட சாமார்த்தியமுள்ளவர்களானோன்றும் எங்களுக்கெழுதி அறிவித்தால் மேத்தநல்லதென்று நினைக்கிறோம்.

உலகமுடிவு.

சென்றுபோன ஜாண்டல்லது முன்று சதகக் காலங்களுக்குப் பதினான்றுநிலைநட்சத்திரங்களுக்கு மேலே காந்துபோய்விட்டன. அவைகளிலொன்று உத்தாரத்தகோளத்தின்னது. அது முதன்முதல் பார்த்தகண் பரியத்தக்கதான பிரபையைச் சொலித்ததாற் பட்டப்பகலிலேதானும் அது கண்ணுக்குத்தோற்றிற்று. அது முதன்முதற்கண்மீன்மீனாய்க்கத்தக்க வேண்மையாயிருந்து, பிற்பாடு அரிதா நிறம்போலாகக் கடைசியாய்ச் சாமப் பிறமாகிக் காந்துபோனதால் அந் நட்சத்திரம் எரிந்துபோய்விட்டதென்று ஒரு சாத்திரி உத்தேசிக்கிறார். இந்நட்சத்திரம் மேற்கூறிய பல நிறங்கொண்டு பதினாறுமாசுக்காலமாய்க் கண்ணுக்குத் தோற்றிற்று. அண்டகோள அடுக்குகள் அதாவது, சூரியனும் அதைச் சூழ்ந்தோடுங்கிளாதிசனும், சமனான வேளிகளும், மலையாளம், காடுகளும், நாடுகளும், பட்டினங்களும், அதிலுள்ள தடிப்புகளும் சகலமும் அக்கின்பிவாகத்திற்கிடந்தேரிவதுஎவ்வளவுபயங்கம்! அதுவேதாமத்திற்குப்பட்டிருக்கும் வசனத்தை நடுக்கின்றது. அதாவது—"வானங்கள் மடமடெனத்தகன்றுபோம், பூதங்களெரிந்துகொன்றுபோம், பூமியும் அதிலுள்ள கிரியைகளும் வேந்துபோம்" என்பதே. உ. பேது. ந. வ.

அவையோல்கட்குமும்புலிமுழுதும் இலகோளிப்பாப்பி யாவையும்விளக்கும் தலைமைசேருத தாக்காத்திபந்து நலமுடன்வந்தனந்தந்தனம்நாமே.

பாபவ வருடம் அற்பசிமாதம், ஞா. தேதி, சோமவாரத்தின்ன்று அமாவாசி பதினாறு நாழிகையளவிற்குமுன் செவ்வாய்வாரத்தின்ன்று பதினேட்டுநாழிகையளவுக்கு நின்றமையால் அவ்வாரத்தையனுட்டிப்பவர்களுக்குச் சந்தேகமுண்டாக் மகா கனம்பெருந்திய, ஈ. ஈ. ஜிாசகோண்டியலாவர்கள் தருக்களமானாயும் புரோகிதர்களாயும் சோதிடர்களாயும் அழைப்பித்து விசாரித்தபோது சதுர்வேதசித்தாந்த சமாச நிருணாகிய கார்த்திகேசையாவர்களும் இன்னுஞ்சிலருஞ் செவ்வாய்வாரத்தின்ன்று அனுட்டிக்கவேண்டுமென்றும், கலாநாயக வேதாந்த சோசியாக மவல்லவ வேதாணியம், சுப்பிரமணியக் குருக்கள யாவர்களும் இன்னுஞ்சிலரும் சோமவாரத்தின்ன்று அனுட்டிக்கவேண்டுமென்றும் தீர்மானித்துச்சொல்ல, சிலர்சோமவாரத்திலும் சிலர் செவ்வாய் வாரத்திலும் அனுட்டித்தார்கள். ஆனபடியால் இவ்விருதிறத்தவர்களில் ஆருடையதீர்மானஞ் சரியென்பதைக் கற்றறிந்தோர்கள் உற்றுணர்ந்து உதயதாரகையின் வழியாக அறிவிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன், திருக்கோணாமலையிலுள்ள துணைசகம் ஆண்டு ஜப். மீ. உய தேதி. இப்படிக்கு, வ. துமாவலன்.

ஜயாவே,

இந்தத் தேசத்திலிருக்கும் பிராமணர் குருக்கள்மார் சூதுவினையாடுகிறார்கள், போய் சொல்லுகிறார்கள், விபசாரம்பண்ணுகிறார்கள், கோட்சொல்லி அயல்வர்களில் ஒருவரொருவரைப் பகைமுட்டுகிறார்கள். கள்ள உறுதிமுடித்து நீத்தலங்களற் கள்ளவழக்குப் பேசுகிறார்கள், போய்ச்சாட்சி சொல்லுகிறார்கள், இன்னும் இவ்விதமான அனேக பாவங்களுயுஞ் சற்றுங்கூசாமற் செய்துவருகிறார்கள். இவர்களுக்குத் தானம், சிராத்தம், மானியம் பண்ணலாமோ! இவர்களைக்கொண்டு தீட்சை, அந்தியேட்டமுதலான சற்கருமங்களைச் செயலிக்கலாமோவென்று எனையலவர்களிலொரு விவேகியிடத்தில் நான்விசாரித்தபோது அவர் சொன்ன உத்தரமாவது.

சேதுப் புராணம்.

"ஒது மறை ஆசாமுடையவனே உத்தமபாத்திரமதாதும்—ஒதுலவனுக்கதிகஞ்சூத்திராவன்மப்போசியாதிறுவாழ்வோன்—வேதமுதலிக்காசபுராணங்கள் கைவந்தும்நீமலன்றன்னைச்—சீதானைப் பூசைபுரிந்தல்லறத்தின்வழியெய்யுடன்றிகழ்ந்துவாழ்வோன்.

உத்தமபாத் தலங்களினுமித்தகையோர் கைத்தான முதவல்வேண்டும்—அத்தகையரில்லறொறுட்டபாத்திரச் செங்கையளித்தார்சென்மம்—பத்தொழுவன்றிண்டொன்று கோம்பிகாமண்டகேம்பழிசாலின்மைத்தகோடு சண்டாளனாகிப்பின்புத்திரானுய் வணிகனாகி.

மன்னுகி மறையவனும் வறிமைபிண்தன்லுமுந் துவருந்தமண் மேல்—அனுன்றங்கையிலளித்த தானபலமதனலென்றற்குதானம்—என்னுளும் பெறவுதலிநாந்தாமனங்க சிந்தேயியல்பினோடுநீதும்—பன்னுளும் புகழ்பெறு சற்பாத்திரான்றன்பாலளிச்சுப்பரிவுகூர்ந்தே." சிவஞான தீபம்.

"நல்லயுறதியாசாமாழக்கஞ்சீலம்நிறையறிவு கருணைதவநேர் நீல்லாமற்—கோலகனவுகட் காம முதலாயுள்ளகோடும் பாவமே முதலாய்க்கொள்ளுந்தியோ—ருகிலருஞ் சிவனருணாலோதலாகாவோதினும்ங்கவர்களுனாகொள்ளொண்ணுது—புலையர் மருவிடுந்தேருநிற் போல்லாக்கும்பிபொருந்தியிடுந் குழியதனுட்டித்ததாமே."

நீருவள்ளவர்.

"வலியின்லமையானவல்லுருவம்பெற்றம்—புலியின்றோல்போர்த்துமேய்ந்தற்று. தவமறைந்தல்லவைசெய்தல் புதல்மறைந்துவேட்டுவன்புட்சிமிழ்த்தற்று. மனத்ததுமாசாகமாண்டார் நீராடி மறைந்தொழுது மாந்தர்பலர்."

இத்தேசத்திலிருக்கும் பிராமணர் குருக்கள்மார் தாங்கள் திருந்திடப்பதும்ல்லல. எங்களைத்திருந்திடத்துவதும்ல்லல. ஆகையால் இவர்களுக்குத் தானம் முதலானவைகளைக்கொடாமற் பலருமறிய விலக்கவைத்தால் அந்த வேட்கத்திலேயாததல் அல்லது பிரயோசனத்தை ஜிமுந்த துக்கத்திலேயாததல் திருந்திடப்படார்கள். இதுவல்லமல் அவர்களைத் திருந்திடத்தவேறு உபாயமில்லையென்று சொன்னார்.

நானுதைப்பற்றி ஆலோசித்தவிடத்தில் அவர் சொன்னது சரியென்றுகண்டேன்.

துணைசக ஆண்டு இப்படிக்கு கார்த்திகை மீ யந் தேதி. ஓர் சைவன்.

POET'S CORNER.

[N. B. This Hymn, by Bishop Heber was communicated for the Star as "Poetry by a certain lady." Our correspondent will no doubt be thankful that we have enabled him and his fair friend to preserve their incognito.]

FUNERAL HYMN.

[BY BISHOP HEBER.]

Thou art gone to the grave, but we will not deplore thee,
Though sorrows and darkness encompass the tomb,
The Saviour has pass'd through its portals before thee,
And the lamp of his love is thy guide through the gloom.

Thou art gone to the grave we no longer behold thee,
Nor tread the rough paths of the world by thy side;
But the wide arms of mercy are spread to enfold thee,
And sinners may hope since the Saviour hath died.

Thou art gone to the grave, and its mansion forsaking,
Per chance thy weak spirit in fear lingered long,
But the sun-shine of heaven beamed bright on thy waking,
And the sound thou didst hear was the seraphim's song.

Thou art gone to the grave,—but we will not deplore thee,
Since God was thy Ransom, thy Guardian, thy Guide;
He gave thee, he took thee, and he will restore thee,
And death has no sting since the Saviour has died.

PROPOSALS

ARE HEREBY ISSUED FOR PUBLISHING IN ENGLISH

AN ORIGINAL ESSAY ON THE HUMAN MIND,

WITH A TRANSLATION OF

SELECT PASSAGES FROM TAMIL AUTHORS ON THE SAME SUBJECT.

BY G. R. MOOTTOOKISTNA.

The work will be comprised in about 100 pages, small 12 mo., and will be delivered to Subscribers, in good binding at *one shilling six pence* per copy

Subscriptions for the work will be received by G. R. MOOTTOOKISTNA, Jaffna, and at this OFFICE.

Jaffna, Nov. 25, 1846.

N. B. The work will be carried to Press, as soon as a sufficient number of Subscribers are obtained to defray the cost of publication.

BOOKS FOR SALE

AT THE DEPOSITORY OF THE AMERICAN MISSION PRESS.

Euler's Elements of Algebra,	Price 1s.
Lacroix's Algebra,	" 1s.
Legender's Geometry,	" 1s.
Vose's Astronomy,	" 1s.
Colburn's Sequel,	" 9d
Murray's English Grammar	
with Tamil Translations,	" 6d
The Bible, with Scott's Com-	
mentary, 6 vols. 8 vo.	" £2.

The following BOOKS FOR CHILDREN are also offered for sale—Prices are from 6 d., to 1s. 6 d. per Vol.

Baxter's Saint's Rest—Life of Martyn—Baptist mission—Youth's Friend, Vol. 1-4.—Allen's Alarm—Edward on the Affections—Mary Grant or the Secret Fault—Daitynan's Daughter—Life of Baxter—Sergeant Dale—Robert, Margaret, and Maria—Basket makers—Hartz mountains—Jacob and his sons—Shepherd and Flock—Familiar Dialogues—West India mission—Thatcher's wife—History of Robert Benton—Tahiti receiving Gospel—The Life of Col. Gardiner—Tahiti, without the Gospel—Bogue's Evidences of the divine authority of the New Testament—Two Friends or Religion best Guide—The Life of John Newton—Baxter's Call—Winter Evening's Conversations—London Boy—Child's Best Teacher—Mary Carter—Scenes of Intemperance—Memoir of William Ward—Bible Stories—Bible Sketches—Alexander's Evidences of Christianity—Monument of Parental affection—Youthful Dialogues—Mother's Journal—Family conversations—Sketches of Moravian missions—Last day of the week—The lives of Clemens Romanus, Ignatius and Policarp—Robert Hamet, the Lane Cocker—Memoir of Henry Obookiah—Address to Young people—George Wilson and his friend—Memoir of Rev. Samuel Pearce—Olive Smith—History of the Waldenses—Harvest—The life of Dr. Cotton Mather—Sunday School children—Six-penny Glass of wine—Twinkling Star—Hedge of Thorns—The sick child—Memoirs of Rev. Claudius Buchanan—Jane and her Teacher—The happy choice—The cloud or look beyond it—The life of Selina Pugh—

Religion and its image—Memoir of Philip James Spencer—The life of Christian F. Swartz—The Teacher's Assistant—The Infant's Progress—The life of Legh Richmond—Tahiti with the Gospel—The murdered Mother—The life of Africaner—Short discourses—Memoir of Barbara Ewing—A visit to the isle of Wight—life of George Wishart—The Song of the Angels—Christ our Saviour—The Catechist—Cottage Scenes The Seasons—History of Henry Fairchild—The Sunday School Anniversary—Father's Letters—Gardener's Daughter—The Week completed—Religious Fashion—Memoirs of Jos. Alleine—S. S. Biog.—Doddridge's Rise and Progress—Ann Conover—Child's Book on Repentance—The life of John Fred. Oberlin—Youth's Instructor—Errand boy—First of April—History of Geo. Hicks—Abbott's young Christian—Fireside conversations—Scripture Illustrations—Memoir of Jane E. J. Taylor—Memoir of David Brainard—Help to the Gospels—The broken Hyacinth—Life of John the Baptist—Harriet and her Scholars—Natural Theology (Gallaudet)—Wise King—The Pilgrims—Sketch of my friend's family—History of M. C. Hogue—The Sab. School story book—The History of John Wise—The Shepherd of Salisbury Plain—Marten and his two little Scholars—The lady at the Farm house—The Scottish Farmer—Clara Stephens—Orissa mission—Memoir of Catharine Brown—The Martyrs of Lyons and Vienna—Christian Martyrs—Bible anecdotes—The cottage Girl—The good Indian missionary—The Autumn Walk—Little Frances, the Orphan Girl—Election Day—The beloved Disciple—Abraham—Prayers for Sunday School Children—Helen Maurice—A help to the Acts of the Apostles—Robert and Louisa—Susan Brook—Customs and anecdotes of Greenlanders—The fatal ladder—History of the Patriarchs—Evening Walk—Lady Jane Grey—Memoir of Susan Kollock—Young Soldier—Little Robert's first day—The life of Philip Melancthon—Lives of Adam Wallace—Juliana Oakley—Mary and Archie Graham—The Infidel class—Sunday School Teacher's guide—Story of Samson—Memory—The Shepherd of the Pyrenees—Parting advice to youth—The apprentice's Dialogues—Helen and her cousin—Christmas holiday—Narrative of Emily Graham—The life of Bernard Gilpin—The fisherman and his boy—The prize—The boy in prison—Child's Book of Bible stories—Memoir of Ann Eliza Starr—Scenes in Georgia—The history of little Henry—The History of Edwin Judd—The Disobedient Children punished—Jesus the child's best Teacher—Susannah, or the three Guardians—Memoir of Susan B. Marble—The Teacher's parting gift—Account of Wm. Green—The life of Thomas J. Thomson—Bad Boy's Progress—Memoir of Eliza Cunningham—The Christian Pilgrim—The five Apprentices—The Pink-slippers—Greenland Mission—Simple S. Biographies—Memoirs of Capt. Jas. Wilson—Anecdotes of Missionary Worthies—Lucy and her Dhaye—The Teachers' Manual—Touch not, Taste not—The first man—The Bible is true—First Day—Bible Stories—Prodigals—S. S. Stories—Little Addison—Youthful Memoirs—Cottage Boy.

SCHOOL BOOKS.

The following Books may be had on application at the American Mission Press, Manepy, also of Rev. P. Percival; Jaffna. ENGLISH, & ENGLISH AND TAMIL.

English Instructor, No. I.	pp. 36, 18 mo.	price	£ s. d.
" " No. II.	pp. 62, 18 mo.	"	3
" " No. III.	pp. 192, 12 mo.	"	1
Selections of Poetry	pp. 104, 12 mo.	"	1 3
Hindu Traveller	pp. 170, 12 mo.	"	1 3
Principles of Geography	pp. 36, 18 mo.	"	3
" Grammar	pp. 54, 18 mo.	"	3
" Law	pp. 65, 18 mo.	"	3
Elements of Nat. Philosophy & N. Hist.	pp. 100, 12 mo.	1	
Geography of Hindustan (with Maps)	pp. 147, 12 mo.	1	
First Lessons in English & Tam. Part I.	pp. 64, 16 mo.	3	
" " Part II.	pp. 95, 16 mo.	4	
Phrase Book	pp. 372, 16 mo.	2	
English & Tam. Dictionary	pp. 332, 8 vo.	13	
Rhenius' Abridged Tamil Grammar			
Tamil Proverbs		2	
TAMIL BOOKS.			
Tamil Instructor, No. I.	pp. 24, 18 mo.		2
" " No. II.	pp. 44, 18 mo.		2
" " No. III.	pp. 75, 13 mo.		3
" " No. IV.	pp. 103, 18 mo.		3
" " No. V.	pp. 186, 18 mo.		9
Abridgement of Tamil Grammar	pp. 44, 18 mo.		3
Negandu pp.	96, 18 mo.		4
Negandu with explanation,	pp. 171, 8 vo.		2
Tamil Dictionary pp.	771, 8 vo.		10
Indian Pilgrim, pp.	159, 12 mo.		6
Pilgrim's Progress, 3 vo.			9
Geography of Hindustan,	pp. 213, 12 mo.		1
Questions on Geography			9
Mental Arithmetic			6
Barth's Church History			6
Rhenius' body of Divinity			3
Morning Star Vol. I. II. III. IV. each.			4
The same bound in one Vol.			16
Treatise on Justification by Faith,	pp. 163, 12 mo.		9

JUST OUT OF PRESS

PRAYERS

FOR THE USE OF

CHRISTIAN FAMILIES

IN TAMIL

WITH AN ESSAY ON FAMILY RELIGION,

AND

A TABLE OF LESSONS FOR FAMILY WORSHIP.

PUBLISHED BY THE JAFFNA RELIGIOUS TRACT SOCIETY.

Price 1 shilling.

வினம்பாம்.

ந. பவுண் நன்கொடை.

இதனைத் தொண்டு சகலருக்கும் அறிவிக்கிறதென்னவானால், யாழ்ப்பாணத்து மறியற்கூடத்திலே இப்பொழுது சிலிவ் மறியற்காரருக்கு வண்ணர்பண்ணைத் தச்சல் முருகர் உயிரவனிடத்திலிருந்து பதினாறு பவுணம், அஞ்சு சிலிங்கும், ஆறு டேனிசும் அறவிடவேண்டியிருப்பதால், சொல்லப்பட்ட உயிரவனிடேருக்கு ஏதாவது நிலைமை உடைமை முதலிய ஆஸ்தியிருக்கில், அந்த ஆஸ்தியென்னவென்றும், வங்கே இருக்குதென்றும் அத்தாட்சிப்பிரகாரமாய்க் கோட்டாருக்குத் தெரியப்படுத்தி அந்த ஆஸ்திக்குக் கோட்டாரச் சேனை ஆட்சிவற்போடச் சம்பவித்தால், சொல்லப்பட்ட முருகனுடைய ஆஸ்தியைக் காட்டிக்கொடுக்கிறவனுக்கு அவ்வது கொடுக்கறவர்களுக்கு, ந. பவுண் உபகாரங்கொடுக்கப்படும்.

யாழ்ப்பாணம், து அளசகம். ஆண்டு கார்த்திகை மாசம், யசுந். தேதி,

இப்படிக்கு

(கையொப்பம் வைத்தது) எப். கிறே.

SUBSCRIBERS FOR THE MORNING STAR

Are respectfully requested to remit the amount due on their Subscriptions to the Publisher or one of his Agents, at their earliest convenience. The list of Agents is given on the first page.

Agents are also requested to send in an account of the moneys received on Account of the Star, and of their *pre-paying* Subscribers for the year 1847, as in view of the great difficulty of collecting small sums in arrears, and the backwardness of many to pay at all, it is in contemplation to limit the circulation hereafter to *pre-paying* Subscribers.

E. S. MINOR, Publisher.

CONTENTS.

Vijra Suchi	161
A few Chapters from the Life of Luther	ib.
Present and past state of Ceylon	163
Mr Poor's letter to the Tamil people	166
Naladiar	ib.
The real and the imaginary	165
End of the world—Speaking cross	ib.
Three Thursdays in one week	ib.
An unrecordable name—A man of spirits	ib.
Cocanut planting in Jaffna	ib.
Summary of English Intelligence	ib.
To Correspondents	ib.
On alms giving	ib.
Summary of Tamil Intelligence	166
Tamil and English communications	167
Poet's Corner—Funeral hymn	168